

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskerens Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

14

N Ø R R E

I

NR. 12 - 1971 - 63. ÅRGANG

S

BED OG ARBEJD

S

U

M

HØJSKOLE OG EFTERSKOLE
UDGIVET AF ELEVFORENINGEN

Ej større fryd der kendes

Skrevet af Ludvig Olsen.
Offentliggjort i julebladet dec. 1922.

*Fra vises kloge tale
og jævne bønders ord,
fra høje fyrsters sale
til fattigmandens bord,
ej større fryd der kendes
end den, der finder klang,
når juletræet tændes
til barnestemmers sang.*

*I alle festers række
og alle glæders rad,
der ret formår at stække
al hjertets kval og had,
ej større højtids findes
end den, der ringes ind,
når Jesu fødsel mindes
i tro af fromme sind.*

*Blandt himlens gode gaver,
der bøder vore savn,
og alt, hvad slægten laver,
til glæde og til gavn,
blev ingen rigdom favnet
som julens englebud
om fred i Jesusnavnet
og velbehag hos Gud.*

*Så må vi dig da skylde
hver glædens trevl og tråd,
og derfor vil vi hylde
dig for dit frelsesråd.
Giv os i fulde toner
at synge takken ud
med engles millioner:
HØJLOVET VÆRE GUD.*

Det vorde vidt og bredt bekendt...

Overskriften er en linje af en julesalme. Kan hænde, at du møder den i løbet af julen. Overskriften kan godt passe til noget, der læses i et blad, hvis læsere bor i forskellige egne af landet. Overskriften falder i tråd med englens ord: Frygt ikke, se, jeg forkynnder eder en stor glæde, som skal være for hele folket.

Det vorde vidt og bredt bekendt – ja, for hele folket.

Det, vi fejrer jul for, er sket for mange år siden. Betingelsen for at fejre jul er, at vi, at mennesker får at vide, hvorfor vi fejrer jul. Der er forskel på at have en skat og at vide, at man har den. Den, der har en skat, men ikke ved det, har ingen glæde af den.

Det vorde vidt og bredt bekendt. Hvilket? Englens budskab lød: Eder er i dag en Frelser født, som er den Herre Kristus i Davids by. En Frelser! Gud sætter ikke himmel og jord i bevægelse for at sige, at han er en rar mand. Han ser, at vi fristes til at leve vort liv under et kort perspektiv. Det vil sige, at vi kun regner med det, der er nær ved, jorden og jordens vilkår. Vi søger at gøre dem så behagelige for os selv som muligt, men vi kan ikke, hvis vi vil være ærlige, lukke øjnene for, at vi ikke magter livet, og at døden indhenter os en dag. Døden er dommen over os. Det er slutresultatet. Eller er det? Nej, siger Gud. Mennesket dør ikke bare som et dyr dør. Mennesket tilhører mig, og dets synd består i, at det ikke vil vide af mig. Det er min modstander, der får mennesket til bare at tænke på sig selv og glemme mig og sin næste. Mennesket er ikke bare dødens bytte, det er djævelens fange og træl. Det kan ikke selv befri sig for fjenden, ikke selv magte døden. Jeg giver mennesket min søn til frelser. Han tager kampen op mod djævelen.

Djævelen får ham korsfæstet, men han slipper ikke mennesket. Påskemorgen besegler Gud hans gerning for at udfri mennesket af dødens og djævelens vold. Han lever og giver mennesket tilbage til Gud, så det gælder, hvad vi synger: Guds kære børn, vi blev påny, skal holde jul i himmelby.

Det vorde vidt og bredt bekendt, så vi kan begynde at holde jul her, fordi os er en evig frelser født. Og så skal vi være med til at virke til, at det kan blive vidt og bredt bekendt, hver på sit sted og på den måde, som Gud lægger hen til os.

E. Mejdahl.

Julebud under storm og torden

Jeg sidder med et stykke tomt papir foran mig, og på det skal jeg fæstne mine jule-tanker til bladet.

Ved siden af mig ligger et par aviser. Deres indhold optager mit sind, og deres indhold toner endnu i mit sind.

Verden omkring os.

Krig mellem Indien og Pakistan. Krigstrusler mod Israel. Politisk mord i Ægypten. Modangreb i Vietnam o.s.v.

Men det er jo helt på den anden side af jordkloden.

I mit land lever vi jo fredeligt side om side med vore naboer, og vi skyder jo ikke vore politiske modstandere – endnu da, selv om vi har skarpladte pistoler i vor bagage.

Og alligevel – avisernes indhold har beskrivelser om forhold i mit lille, fredelige og hyggelige fædreland, der får det til at sitre i mit sind.

Men det, der greb mig stærkest, var ungdommisternes demonstration ved indvielsen af den nye Sønderbro kirke i Horsens.

Hvorfor?

Hvis avisernes referater er rigtige – og billederne også – så bestod deres plakatindskrifter af følgende:

For denne kirke kunne vi få

1. 52 lejligheder à 110 kvm – eller
 2. 160 vuggestuepladser – eller
 3. 220 børnehavempladser – eller
 4. 353 lærlingepladser
- i stedet får vi en kirke til 4 mill. kr.

Videre:

Kirken og bibelen giver ingen anvisning på løsning af disse problemer, men 4 mill. kr. kunne hjælpe.

Videre:

Guds ord giver ikke billigere varer eller sætter skatterne ned.

Julehilsen til venner og gamle elever.

Du forstår måske nu, hvorfor jeg skrev overskriften, som jeg gjorde.

Demonstrationen i Horsens vil de fleste le ad. Man vil sige, at påstandene er uhyrlige. Ethvert normalt menneske ved, at 4 mill. kr. er en dråbe i havet hvad angår sociale forhold i vort land. Desuden kunne man jo anbefale de unge mennesker selv at samle nogle penge ind til de krævede formål, ligesom man gjorde til kirken.

Nej, det alvorlige ligger i sammenligningen.

At vi i stedet for en kirke kunne få så og så meget andet uden at nævne, hvad »det andet« har givet vort land gennem tiderne og hvad det kan give ind i fremtidens århundreder.

Er vi i Danmark nået dertil, at vi i stedet for kirke og kristendom regner med at kunne få så og så meget af billigere varer, lavere skatter, børnehaver m. m.?

Er mit land så langt ude i elendigheden, at det ikke mere kan se årsagen til elendigheden?

Den dybeste årsag er – efter min opfattelse – at man har forkastet kristendommens grundsynspunkter og i stedet bygger samfundet op på det materialistiske, der får ungdommen til at tro, at man med 4 mill. kr. kan løse Horsens bys problemer. At ungdommen er fuldstændig blind for, at disse 4 mill. – som nævnt – ind i fremtiden kan være til hjælp for mennesker, der trænger mere til åndelig hjælp end til materialistisk hjælp.

Julebud under storm og torden. Ja, men er »julebud« da ikke budskabet om fred på jorden.

Jo.

Men fred vindes altid efter kampe – eller gennem kamp. Fred med sig selv, fred med sin Gud og fred med sin næste – alt dette koster kamp – eller indsats.

Måtte julen 1971 give os sin fred – og måtte den fred give os mod til i det kommende år at kæmpe for freden.

Vi går i 1972 til kamp mod forureningen af vore vandløb, have, strande og parker, men mit ønske skal være, at vi måtte gå stærkt ind mod forureningen af sind og tankegang, som i disse år truer med at ødelægge os som mennesker.

Derfor julehilsenen under overskriften – og med ønsket om en fredfyldt jul og et godt nytår.

Ellen og Ths. Mogensen.

Snart har vi jul igen

Som gammel lærer, som far og som bedstefar til en flok børnebørn har det altid været noget festligt godt for mig at lytte, når salmen Glade jul blev sunget af lyse barnestemmer, selv om jeg ind imellem måtte sige til mig selv og indrømme over for andre, at vi har julesalmer, der tolker julebudet med stærkere og især dybere strofer – næppe nogen, hvis melodi griber mer om hjerte, også på internationalt plan, end denne.

B. S. Ingemann var inspireret af den tyske salme *Stille Nacht, heilige Nacht*, da han gav os sin folkekære salme. I vort sogns kirkeblad fortæller Ellen Lissner om melodien og den tyske salme:

24. december 1818 lød sangen og melodien første gang i den lille østrigske landsby Oberndorf nær Salzburg. – Den 26-årige præst Joseph Mohr sad om morgenen og forberedte sig til julemessen, og da kirkens orgel var ødelagt af fugt, prøvede han som erstatning at skrive en julesang; og da den var færdig, gik han til nabolandsbyen Arnsdorf, hvor kirkens organist Franz Grüber boede, og bad ham skrive melodi til versene – og det gjorde han.

Da midnatsmessen var ved at slutte, sang præsten og organisten som tenor og bas sangen, som greb alle dybt. Siden har den gået sin sejrsgang på mange forskellige sprog.

Her er forsøgt en dansk oversættelse af de tyske ord:

*Stille nat, hellige nat,
frelsen kommer til jorden brat,
mennesker sover, mens underet sker,
kun Maria og Josef det ser,
barnet i Betlehems stald.*

*Stille nat, hellige nat,
englesang over mark og krat,
hyrder vågner i undren stor:
verdens frelser iblandt os bor!
åbnet er Himmerigs port!*

*Stille nat, Himmelens fred
bringer Jesus Krist herved,
barnet smiler ved moders bryst,
smiler alverden til glæde og trøst,
frelsen er kommet til jord!*

Det historiske kendte jeg. Oversættelsen har grebet mig så meget, at jeg benytter lejligheden til at lade den blive kendt af »min gamle skoles« elev- og vennekreds. Ja, at lade den tolke mit: »Glædelig jul – velsignet nyt år!« til forhenværende elever, venner fra min nissumtid og NNH og NNE's nuværende stab og elevhold.

Tak for vennensind og gode minder.

Det vil vist interessere en del at høre, at det står godt til i »mit unge hjem«, at det snart svundne år har givet mig mange lyse og alvorsfulde oplevelser at takke for, og at mit helbred synes at være ved at stabilisere sig på god måde efter en ret hæftig sygdomsperiode.

Hjertelig hilsen.

*Laurits Kaag, 1920–25 og 1931–49,
Femmøllervej 10, 8240 Risskov.*

Julen og lykken

Juletiden er vel nok mindernes tid. Her mindes vi med særlig glæde de mange, vi færdedes blandt på Nr. Nissum Højskole og Efterskole.

Selv om der også er vemod i minderne, så vi kan føle trang til at sige tilgiv, så er det dog glæden og takken, der især knytter sig til minderne om de mange medarbejdere og elever, vi lærte at kende.

Vi vil gerne sende jer alle vore allerbedste ønsker om en rigtig god og glædelig jul, og vi vil sende en særlig god hilsen til jer, som vi sjældent eller aldrig ser. Og her tænker vi da især på jer fra Grønland, Island og Færøerne. Vi var meget glade for jer, selv om vi ikke alle altid så ens på tingene.

Vi havde en glæde, en lykke, som vi så gerne ville også skulle være jeres, og det vil nok være rigtigt at minde om, hvor denne lykke kan findes.

H. P. Mollerup siger det således:

*Du finder kun lykken ved Golgatas træ
med bøjede knæ!*

*Den griber dig, medens du kalder,
og rejser dig, førend du falder.*

Da fødes med bævende klang din sang.

»I Jesu navn skal hvert knæ bøje sig . . . og hver tunge skal bekende . . . Jesus Kristus er Herre.« (Fil. 2, 9-11)

*Familien A. Kristensen,
Bredgade 32, Struer.*

Nu har vi jul igen

I »Blindes Jul« er der optrykt en lille novelle, »Drengen til juletræ hos Kristus«, skrevet af russeren Dostojevskij, der fødtes i 1821, og som skrev en lang række mesterværker, som jeg ikke rigtigt holder af at anbefale, fordi de er så evangeliske, at de er farlige at forstå, for de fleste. Han var virkelig revolutionær, fordi han så en værdi i mennesket, og at mennesket dør, hvis denne værdi ikke praktiseres i forhold til andre, men at praktisere den betyder uvægerligt, at man bliver korsfæstet på forsøgene, at man må ville den uoverkommelige lidelse. Skønt han døde i 1881, hører han til de forbudte i Rusland, for hvad ønskede han: et virkelig kristent menneske.

Nå, novellen ligner H. C. Andersens: »Den lille pige med svovlstikkerne«, som enhver vist kender.

Men læs dem begge to, inden vi drukner i jul.

Den handler om en lille dreng på seks år, der vågner op til virkeligheden i en kold kælder et eller andet sted i Sct. Petersborg, frysende og sultende. Moderen ligger ved siden af ham, ubevægelig, meget ubevægelig, hun er død. I et hjørne ligger en død-drukken lazaron og vrøvler i selvironi, og i et andet hjørne ligger en gammel kone og stønner, ventende på døden, dog vrisser hun så meget endnu, at drengen ikke tør nærme sig. Jo, der er mange hjørner i virkeligheden, – men hvor skal han finde det, der indeholder varme og mad og menneskelighed? – Hvor er virkeligheden?

Han kikker på moderen, men hun er død.

Så går han ud, ud til menneskene, ud til os, og han møder os allesammen, men vi ser ham ikke, – han banker på, men vi lukker ikke op, for vi hører ganske simpelt ingenting: vi spiser eller sover eller danser omkring juletræet syngende forskellige dejlige salmer eller pakker ud, – eller beder fader-vor eller skynder os afsted til kirken eller står i forretning og tæller penge eller studerer eller skriver anklager eller planlægger små forsigtige mord – alle har så travlt med på hver sin måde at dyrke kristendom, at de glemmer at lukke den ind og lade den blive levende – jo, man kan godt lukke sig inde i kristendom, så virkeligheden i den glider væk, men død kristendom er jo behagelig kristendom, så pyt med virkeligheden.

Og drengen finder den da heller ikke mellem os.

Så møder han nogle andre små, men de er døde . . . »frosset ihjel i deres kurve, som man havde stillet på trappetrinene ud for herskabshusene, andre var ganske stille blevet kvalt af kvinder, der havde fået dem til opfostring fra hittebørnsstiftelserne, andre var omkommet i de tætpakkede jernbanewaggoners mørke og stinkende kvalm, – men nu var de alle samlet her hos Kristus,

og selv var han midt iblandt dem og rakte sine arme ud imod dem og velsignede dem og deres syndefulde mødre Men om morgenen fandt huskarlene nede i gården liget af den lille dreng, der havde gemt sig bag brændestablen og var frosset ihjel. Også hans moder blev fundet Men oppe i himlen hos Gud, der genså de hinanden.«

Der slutter Dostojevskij.

Og H. C. Andersen slutter: »Men i krogen ved huset sad i den kolde morgenstund den lille pige med røde kinder, med smil om munden – død, frosset ihjel den sidste aften i det gamle år. Nytårsmorgen gik op over det lille lig, der sad med svovlstikkerne, hvoraf et knippe var næsten brændt. Hun har villet varme sig, sagde man. Ingen vidste, i hvilken glans hun med gamle mormor var gået ind til nytårs glæder.«

Og sådan slutter de fleste præster vel.

Men sådan slutter jeg ikke, ikke længere. Min slutning lyder kort og godt: om morgenen fandt man et lille lig. Grunden er, at jeg for mange gange har set det, som Dostojevskij og H. C. Andersen og mange andre føjer til, blive til en sovepude, til romantik og opstyltet sentimentalitet – at evangeliet her på dette punkt af mennesker bliver gjort til det stik modsatte af evangelium, nærmest til en Familie Journal-novelle, til noget, der ligefrem retfærdiggør, at man ikke handler: Åh, det var da godt! – Det endte jo på den allerbedste måde! – Hvor er det lykkeligt, at det er sådan! – Og så glemmer vi den lille dreng og den lille pige og vender os lykkelige om mod stegen eller pakkerne eller farer måske afsted til den næste kirke for at høre den dejlige slutning endnu engang – eller noget helt tredie, i stedet for at gå og finde den dreng eller pige, der ligger udenfor, for hvem er de? – De er vort forhold til virkeligheden.

Og ifølge evangeliet må dette for alt i verden ikke ligge død derude næste morgen bag brændestablen eller i en krog ved huset eller noget som helst sted.

Jojo, siger vi, men vi vidste ikke, at evangeliet lå derude.

Men denne undskyldning duer ikke. Man skal ikke tro, at mord bliver kristne, fordi de pakkes ind i så mange undskyldninger, mere eller mindre uskyldige, at de ser pæne ud, skønt noget pænt pr. uskrevne love for mennesker er noget rigtigt og derfor forkert at angribe, – for evangeliet angriber nu engang selv det pæne menneske.

Det drejer sig nemlig også om at blive levende nu, midt i kældre og kroge af umulige kendsgerninger og død, – f. eks. midt i sin egen død at sende glæde ud, glæde, der kan virke indefra i andre, glæde, der kan hente små »dreng« og »piger« ind, inden de bliver stivfrosne lig, for hvem er de også? – Han, der hyldes og fejres så meget, drengen fra Nazareth.

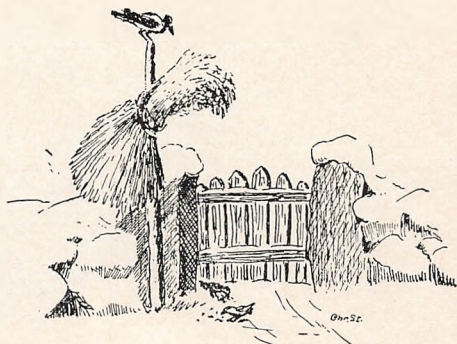
Og dog glemmer vi at lukke ham ind, for det virker f. eks. som om vi er så begejstrede for den frelse, der ligger i ham, at vi ikke når at forstå dybden i den og ikke når længere end til at blive interesseret i at blive frelst fra det, der i virkeligheden frelser, og derfor slår frelsen ihjel for at blive frelst.

Og ude bag brændestablen ligger et kuldekors med et menneske på.

Det er vort liv, vi har smidt ud, hvilket vi så sidder inde i stuen og fejrer.

Nå, rigtig glædelig jul allesammen!

Arne R.

1

2

4

Den faste s julen 1971:

- 1) Grønbæk
- 2) Jeppe
- 3) Vestergaard
- 4) Juhl

6

7

3

stab

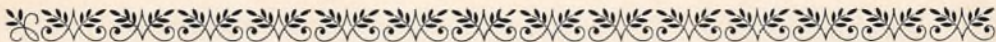
- 5) Laursen
- 6) Mogensen
- 7) Rasmussen
- 8) Krog

5

8

Mbamba, d. 24. sept. 71.

Kære alle!

Da det vist er meget længe siden, vi har sendt en hilsen til højskolebladet, må det vist være en af de pligter, der ligger først for.

Som det vil være nogle bekendt, kom vi tilbage her til Nigeria i januar, efter 9 måneders orlov i Danmark. Vores virke blev denne gang på det lige færdigbyggede landbrugscenter nær Yola. Det er kaldet Mbamba Christian Rural Centre og er bygget ved hjælp af penge fra Det lutherske Verdensforbund, og er tilskødet den lutherske kirke her. Man kan godt sige, det er en højskole med landbrugsfag, det er dog ikke helt det, vi forstår ved en højskole i Danmark.

Elevflokken består af 24 familier med i alt 63 børn. Både mænd og kvinder får undervisning, henholdsvis 5 og 4 timer daglig. Deres forkundskaber er ret forskellige, fra 0-7 års skolegang, endelig har nogle været på bibelskole 1-2 år. En lærer vil vide, at det giver lidt vanskeligheder at undervise en flok på så forskellige trin. Der undervises i bibelkundskab, elementære skolefag og selvfølgelig i landbrug. Agronom Mogens Ravn, der er ansat i kirkens distriktsarbejde for landbruget er rådgivende i det landbrugsfaglige.

Skolen ejer 380 tdr. land jord, og indtil

for to år siden var det vildskov, fyldt med aber og vildsvin (en del er ikke flyttet endnu). Idyllen blev kun afbrudt ved, at en fulanihyrde drev sin hjord gennem terrænet (det gør de forresten også stadig) til stor sorg og harme for ejerne af de dejlige rismarker, det går ud over.

Byggeriet blev foreslået af bygmester Sv. Aa. Jensen, Sudanmissionen, og skolen stod helt færdig i juni, det første hold elever ankom dog allerede til 1. marts.

De første måneder var drøje, varmen var enorm, og vandmanglen enerverende. De stakkels elever, der kom og regnede med at skulle sidde i ro og mag på skolebænken, fik rigtignok noget andet at vide. Der skulle ryddes bush, 80-90 acres, før regnen kom, og såningen kunne begynde i maj. Jeg ved ikke, om man kan forestille sig, hvordan det er at fælde træer, rydde tjørn og buske, samt brænde græs af i 45 gr. C (i skyggen) og knap nok have vand til at slukke tørsten eller til at blive vasket i, i hvert fald kun en lille sjat ikke særligt rent vand. Dertil kom, at deres høst sidste år slog fejl mange steder og mange kunne kun tillade sig ét måltid mad om dagen. I dag ser de frugt af deres slid, skolen er nu omgivet af de dejligste marker med Guinea korn, jordnødder, ris, majs og bomuld. Endelig har hver familie en have, så de daglig kan få et tilskud til kosten derfra.

Det er dog ikke bare landbruget, der spiller en stor rolle her, også undervisning i bibelfag bliver der lagt megen vægt på. På grund af et utilstrækkeligt antal uddannede præster er det i langt de fleste menigheder evangelisten, der står som leder, og da de ofte kun har lidt eller slet ingen skolegang, kan man nok forestille sig, at det må være vanskeligt at skulle prædike hver søndag, år ud og år ind, og blive ved at forny sig. Desværre er der meget lidt hjælpema-

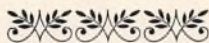
teriale og bibelforklaring på hausa, og ofte kniber det måske også at få den rette mening ud af teksten. Det kan let gå sådan, at standarden bliver lavere og lavere, og man ser så som resultat, at de unge med uddannelse ikke føler, at de får noget i kirken, fordi dens ledere selv har for lidt at give af, og efterhånden bliver de helt væk.

Altså føler man, at skolen her har et ansvar i at hjælpe disse evangelister til at blive bedre rustet til deres arbejde i menigheden.

I familien er alt vel, vore tre drenge befinder sig godt og er sunde og raske, dog må vi jo undvære Jes, den ældste, som er på kostskole i Jos, han kommer hjem to gange årligt på ferie, og vi plejer at besøge ham engang i hver termin. Det med børnenes skolegang er jo nok det, der får mange missionærer til at rejse hjem efter nogle års forløb på missionsmarken, måske netop i det øjeblik, da man er mest effektiv i arbejdet, nemlig når man er blevet kendt med sproget og de fremmede forhold. Som en afrikansk præst sagde fornylig: Først nu kan jeg se, I er i en vanskelig situation, vi afrikanere rykker I jer fra den ene side og jeres børn fra den anden.

Jeg må vist slutte nu med mange hilsener til alle, vi kender, især de fra vores egne elevhold. – Jeres

*Jes, Thomas, Morten,
Ester og Kristen Vestergaard.*

Bor der nogen her?

Det er første søndag i advent. Familiegudstjeneste. Arne (4 år) sidder på mit knæ – får øje på adventskransen med det første tændte lys. Forundret peger han på det og hvisker: »Far, bor der nogen her?« – Det er barnets logik, som her kommer til orde: hvor der tændes adventslys, må der bo nogen.

»Nej,« hvisker jeg tilbage og tysser ellers på drengen. Men spørgsmålet vil ikke lade mig i fred, og lidt efter lidt står det mig klart, at enten har mit svar været ganske forkert, eller også er det en parodi, at dette kirkerum er fyldt af mennesker, at tusinder i dette øjeblik sidder i lignende kirkerum og stirrer på det første tændte adventslys.

Bor. – Det er et verbum i nutid. – Og jeg svarede benægtende på spørgsmålet! Jeg ved ikke, om jeg svarede ret. En og anden læser vil nok studse ved at læse dette. Men det får være, for skal jeg svare ærligt på spørgsmålet, så *ved* jeg virkelig ikke hvilket svar, der er det rette. Men jeg *tror*, jeg svarede forkert. Og er det ikke netop den kristnes livsvilkår: ikke at vide, men at tro.

Denne tro vil igen lede mig og tusinder af mennesker til atter næste søndag at gå til kirken for at se det andet lys blive tændt. Og det tredje. Og fjerde. Ikke alene som symbol for, at vi venter en gentagelse af julens glade budskab. Nej, vi tror, *Han* bor i sit hus *her* og *nu*.

Jeg ved, jeg må have det sagt til Arne, når vi kommer ud af kirken – for jeg *tror*, jeg svarede forkert. Tror du ikke det?

Tak for mange hilsener i årets løb. Fra Kirkebyen 14 skal til alle bladets læsere lyde ønsket om en velsignet julefest og alt godt i det nye år. – Venlig hilsen

familien Grønbæk.

Julen 1971

Julehilsener og juleønsker skrevet i november kan de mon være velmente, jo, hvorfor ikke, ja, vi er jo ikke kommet rigtig i julestemning endnu – nåh, skal glæden over at: »Os er i dag en frelser født« nu også være afhængig af, om du og jeg kan mærke lugten af brændt gran eller duften af nybagte vanillekranse. Jovist er den glæde du og vi netop nu føler afhængig af sentimentalitet, men juleglæden består ikke i, hvad vi føler, men i Guds kærlighed til mennesker, der forkyndes nådeår.

Med ønsket om, at den glæde, som skulle være for hele folket, også må blive jeres og vor juleglæde, sender vi de bedste hilsener til alle gamle elever og venner.

Familien Vestergaard.

*Som børn lad os holde den dejlige fest,
som børn lad os byde barn Jesus til gæst,
som børn lad os takke for frelsen, vi fik,
som børn lad os lege med strålende blik.*

*Dejlige jul,
signede jul!*

*Om kærterne slukkes, dit lys går ej ud,
men en gang det tændes for evigt hos Gud.*

Med disse linier af Vilhelm Gregersen vil jeg sende alle bladets læsere de bedste ønsker om en glædelig og velsignet julefest.

»Jeppe«.

*Julen er kommen
med solhverv for hjerterne bange;
jul med Guds barnet i svøb
under englernes sange,
kommer fra Gud,
bringer os glædskebuds bud.
Æren er Guds i det høje.*

Glædelig jul ønsker *familien Jubl.*

ALLE BLADETS LÆSERE

ønsker vi en god julefest, og et nytår, der bringer os alle »et godt år« i erhverv og i hjemmene.

LÆRERSTABEN

En tur til Paris

Vi har, som tidligere nævnt her i bladet, været i Paris i efterårsferien. Det var en vidunderlig tur, der strakte sig over 8 dage. Turen startede fra højskolen d. 16. oktober om morgenen. Vi kørte i bus ned igennem Tyskland og Belgien; desværre var der ikke afsat tid til ophold på nedturen, der var ellers mange spændende og interessante steder, vi godt kunne have tænkt os at udforske.

Anden dag over middag var vi så endelig ankommet til Paris – vi overnattede i busen. – Her var vi så først på »Loppemarkedet«. Det var meget spændende at gå rundt der og ikke alene betragte de varer, der var til salg, men også studere de forskellige mennesketyper, der var repræsenteret der.

Derefter gik dagen med at se alle de forskellige turistattraktioner, f. eks. Louvre,

Notre Dame, Triumfbuen, Eiffeltårnet, sejlbåde på Seinen osv. osv. Vi havde også timer til egen rådighed, hvor vi gik rundt og nød pariserstemningen og handlede. Satte os ind på en fortovscafé og sad der og betragtede de mennesker, der gik forbi.

Også Solkongens slot, »Versailles«, så vi. Det var et fantastisk syn, som det lå der i en mægtig park. Desuden var vi heldige med vejret – det var vi faktisk på hele turen – solen skinnede, alle parkens træer i efterårsfarver – et vidunderligt syn.

Den sidste eftermiddag i Paris tilbragte vi på Place du Tertre, hvor nogle af de parisiske malere havde slået sig ned, og hvor man for et forholdsvis lille beløb kunne få malet et fortræt af sig selv – det var der da også et par stykker fra klassen, der fik gjort – eller købe andre malerier.

Hjemturen gik over Verdun, hvor massegravene gjorde et mægtigt indtryk på os.

Vi fortsatte videre hjemad gennem Nordfrankrig til Luxemburg – ophold i hovedstaden – gennem Tyskland – ophold i Slesvig – og gennem Jylland tilbage til Nr. Nisum d. 23. oktober ved 18-tiden.

Det var kort sagt en pragtfuld tur, som vi alle tænker tilbage på med glæde og helligere end gerne gjorde om.

»Højskolen«, efteråret 1971.

Siden sidst

Ja, så er det advent – og det betyder i al almindelighed – at så er det snart jul. Det er sært at tænke på, at det virkelig er sådan. Har det da ikke for kort tid siden været sommer?

Det er et tegn på, at tiden går godt, siges der, men det kunne jo også være tegn på, at man ikke kan følge med. Det sidste er nok min svagthed.

Selve skolearbejdet går sin jævne gang –

ikke det med himmelråbende begejstring og heller ikke det dybt beklagende, der klager over alt og alle. Hemmeligheden er nok den, at vi har det godt, og det forpligter at have det godt.

Mange gamle elever kender Albertsen, der holder foredrag om økonomi. Han er lige levende endnu og kan stadig få mennesker til at tænke. Han påstod, at ville en ung – mand eller kvinde – skaffe sig 20.000,00 kr., ville der være sparet 20.000,00 kr. ved selv at spare dem op over 10 år. Prøv selv at foretage regnestykket. Det viser sig at være rigtigt.

Det må bemærkes, at du skal regne så langt, at de 20.000,00 er tilbagebetalt banken, og da er det ikke 20.000,00 kr. man betaler, men helt andre summer.

»Musik og Ungdom«s musikaftejn havde samlet over 400 mennesker. Aviserne påstod, at det havde været »alle tiders koncert«. Uden at være kender af den moderne tonekunst, eller være særlig interesseret – så var det en aften, der ikke var værst – jeg kunne såmænd godt høre den en gang til.

Vi skulle efter planen være vært for Indre Missions og KFUM og K's store novembermøder i dagene 22.–25. november. Snevejret satte en stopper for alle aftner – der måtte aflyses. De 2 sidste aftner kunne folk nok færdes, men det var ikke muligt at fjerne sneen, således at der var parkeringsmuligheder. Vi havde ellers glædet os der-til, men må have oplevelsen til gode.

Højskoleholdets forældredag hører med til skolebilledet – og selv om der ikke var 100 pct.s tilslutning – så blev det alligevel en godt fest. Vi glæder os over, at nogle endnu er interesseret i, hvordan det går deres børn. Krisen mellem de to generationer er vist ikke så stor, som nogen gør – eller vil gøre – den til.

Jeppe har nu tag på huset, men færdig til indflytning til jul kan der ikke blive tale om.

Vi håber dog, at vi må have plads til

alle ind i det nye år – også om vi får fuldt hus på højskoleholdet.

Vi har 18 indmeldelser nu pr. 1. december og håber på de sidste 7 inden 6. januar 1972. Endnu en gang vil jeg opfordre jer til at være lydhøre, såfremt der er unge, der taler om skoleophold. Vi sender gerne et program.

Så går vi da ind i julemåneden med alle de mange problemer. Jeg håber ikke, at de bliver så mange, at vi ikke får tid nok til de egentlige juleforberedelser.

Skolen med de mange elever – om vi måtte få evner til at være med i deres juleforberedelser. – Der er planlagt flere små sammenkomster, der forbereder jul.

Vi har indbudt KFUM og KFUK til en koncert, og venter en god aften.

Vi holder julefest den 21. december – juleferie den 22. december.

Endnu har vi ikke hørt det endelige svar fra ministeriet angående udbygningen, der nu er nede på 400.000,00 kr. og dermed skulle være tilladelig.

Endelig har vi nu lagt sag an mod Institutionsbyggeriet A-S, Slagelse. Hallen er stadig ikke, som den burde være, og der var ingen anden udvej. Det har voldt mange kvaler for eller mod. Nu blev det alvor.

Midt i al travlhed – god jul!

Tbs. M.

Tre mand på højskole

JULEHÆFTER

Jul og julehæfter hører sammen, og årets julehæfter er da også præget af dette.

Som sædvanligt – et godt indhold – pæn udførelse – kan anbefales på det bedste.

Julestjernen, redigeret af E. Fr. Hansen.
Hjemmenes julebog, redigeret af Harald P. Madsen.

De ældres julebog, redigeret af Ingeborg Biering.

Når lampen tændes, redigeret af Kamma Stenvinkel.

Bøger fra De unges Forlag

K. A. Berg: Kristen i dag – en debatbog
(75 sider – kr. 16,10 – Unitas Forlag)

I årenes løb møder en præst mange mennesker, som nok er medlemmer af den danske folkekirke, men som ville få noget besvær med at finde et svar, hvis nogen spurgte dem om, hvad det betød. Denne bog er skrevet for at give svar. Den gør langt fra krav på at skulle dække emnet. Forfatteren, der er sognepræst ved Christianskirken i Lyngby, søger at drage læseren med ind i samtalen om, hvad det vil sige at være kristen i dag. Først læserens medarbejde gør bogen til det, den gerne skulle være: en debatbog.

Kristian Sommer: Hvad i alverden er godt?
Etik for hyklere eller syndere

(90 sider – kr. 19,00 – Unitas Forlag)

En utraditionel etik, der behandler nutidsmenneskets problemer ud fra et kristent livssyn, men anderledes end det før er gjort.

Forfatteren skriver i sin indledning:

»Jeg fortæller kun det, jeg ikke har oplevet. Jeg har oplevet meget og talt med mange mennesker, men jeg røber intet om nogen. Jeg har givet tavshedsløfte, og jeg holder det. Hvad jeg fortæller er sandt som det, der står i en sand roman. Sandheden er et spørgsmål om at fortælle om det sande liv, det sande gode og de sande synder.«

En bog, der fænger og vækker til eftertanke.

✧ Højskolepost

Vandremappernes besøg i Struer

3. december: »Forglemmigej«, 1933.

4. december: »Solstrålen«, 1953

A. Kr.

Vore møder

27. december: Fabjerg. A. Kr.

28. december: Resen v. Struer. A. Kr.

28. december kl. 19,30: Juletræsfest i Haunstruphuset. O. G.

Bryllup

Den 4. december viedes i Dybe kirke Ellen Birkmose til kommis Niels Lilleøre, Vrist.

Årgang 1942

Søndag den 25. juli 1971 var vi en lille flok fhv. nissumelever samlet her i vort hjem. Der var mange gamle minder at drøfte, og nutidens glæder og problemer kom også frem. Det var skønt at se hinanden, og vi håber, vi ses igen. Vi sender hilsen til vore kammerater fra 1942, til lærerne på skolen og alle, der har deres gerning der.

Elna Ransborg, f. Kristensen.

Lydia Madsen, f. Olsen.

Ninna Hansen, f. Pedersen.

Magda Bille Jørgensen, f. Mikkelsen.

Marie Mortensen, f. Jeppesen.

Også en hilsen fra

Ingrid Jørgensen, f. Vestergaard

(hun var forhindret i at komme)

og undertegnede

Magda Hørup, f. Pedersen.

København og omegn

Bemærk stævnet på Hotel Hebron torsdag den 20. januar 1972.

Vinterelevstævne

afholdes som sædvanlig første søndag i februar – altså den 6. februar 1972.

Adresseforandringer

70-71 Frk. Rita Sørensen, Nilsbjergvej 12, 7500 Holstebro.

70-71 Gert Nielsen, 7940 Solbjerg Mors.

69-70 Gunnar Hestbæk Dalgaard, Toldbodg. 6, 8600 Silkeborg.

69-70 Søren Chr. Axelsen, c/o Gert Bendtsen, Vorgod, Barde, 7400 Herning.

69-70 Peder Bovbjerg, Kappelgaard, Stagstrup, 7752 Snedsted Thy.

68-69 – 69-70 Frk. Tove Kristensen, »Lykkebo«, Vinding, 7550 Sørvad.

68-69 Frk. Ellen Birkmose, – Fru Ellen Lilleøre, Vestergade 39 B, 7620 Lemvig.

67-68 Knud H. Olesen, Haderup, 7800 Skive.

67-68 Frk. Karin Knudsen, Hammerum hovedgade 128, 7420 Hammerum.

67-68 Jens Evald Madsen, Lundsberg, 7490 Aulum.

1967 Frk. Tove Hansen, Skivevej 19, 7500 Holstebro.

1965 Fru Bodil Ransborg, Handbjerg, 7830 Vinderup.

1964 Fru Agnes Dahl Christensen, Amtrupvej 31, Studsgaard, 7400 Herning.

1963 Frk. Grethe Truelsen, Præstegaards Allé 63 A 1., 2700 Brønshøj.

1962 Fru Kristine M. Høj, Kaptajn Andersensgade 5, 2. th., 8700 Horsens.

61-62 Bjarne Saugmandsgaard, Saugmandsgaard, Fabjerg, 7620 Lemvig.

1961 Fru Else Marie Homann, Sandbakken 11, Erritsø Strand, 7000 Fredericia.

57-58 Kristian Andersen, Frederik d. 7's gade 23, 6600 Vejlen.

1957 Fru Elna Thomsen, Havnegade 158 st., 6700 Esbjerg.

1954 Fru Hanne Møller, Grevsensgade 25, 2. th., 4220 Korsør.

1947 Fru Sigrid Madsen, Egebjerg, Rottarp, 6855 Outrup.

1943 Fru Andrea Jørgensen, Nørreallé 25, 7700 Thisted.

1938 Fru Astrid Mikkelsen, Stella Maris, Kogtvedvænget, 5700 Svendborg.

1924 Fru Krista Velcher, Vestergade 5, 6623 Vorbasse.

Fru Marie Saugmandsgaard, Anders Tuborgsvej 5, 7620 Lemvig.

KØBENHAVN OG OMEGN

Der er mange gange rettet henvendelse til os om at indbyde til et stævne i hovedstaden. Dette ønske opfyldes nu – og alle gamle elever, deres pårørende og evt. interesserede er hjerteligt velkomne på

Hotel Hebron, Helgolandsgade,
torsdag den 20. januar kl. 19,30 prc.

Her fra skolen vil vi blive repræsenteret så godt som muligt. –
Altså – velkommen – alle, der vil og kan. Ths. M.

HØJSKOLEKURSUS JANUAR–MAJ 1972

Endnu er der nogle ledige pladser på kursus, der begynder 6. januar 1972. – Alle henvendelser om ophold, pris o.s.v. besvares meget gerne.

Program sendes til alle interesserede. – Vedlagt skema til ansøgning om understøttelse. Ellen og Ths. Mogensen.

HØJSKOLEKURSUS SEPTEMBER–DECEMBER 1972

Alle henvendelser om optagelse, pris og programmer besvares meget gerne. – Understøttelse kan søges.

Ellen og Ths. Mogensen.